

A MAGYAR NEMZETI BIZOTTMÁNY MEMORANDUMA

AZ UNO KÉNYSZERMUNKÁT KIVIZSGÁLÓ BIZOTTSÁGA ELŐTT

A Magyar Nemzeti Bizottmány képviselői most nyújtották át a magyarországi kommunista kényszermunka-rendszerről készült angol nyelvű memorandumukat az UNO kényszermunkát kivizsgáló albizottságának. Ezzel újabb fontos lépés történt abban az akcióban, amelynek célja, hogy bebizonyítsa: a szovjet-kommunista rendszer tömeges kényszermunka alkalmazásával nemzetirtást végez a vasfüggöny mögötti országokban.

A Magyar Nemzeti Bizottmány 76 oldalas memoranduma, amely Dr. Varga László munkája, részletesen feltárja a nemzetközi vizsgálóbizottság előtt a magyarországi kommunista kényszermunka-rendszer eredetét és természetét. A magyarországi kommunisták a társadalom szerintük nemkívánatos elemeit, sőt egész osztályait is kényszermunkára ítélik, hogy kihalásukat sietessék. Ugyanakkor az ipari termelés, a háborús felkészülés fokozására is igénybe veszik a kényszermunkások százazereit. Ma már nemcsak azok tekinthetők kényszermunkásoknak, akiket tételes "törvények", vagy rendeletek alapján ítélték el, hanem kényszermunkásoknak tekinthetők az ipari üzemek, kolhozok, szovhozok "dolgozói" is. A kommunista rendszer ugyanis ez utóbbiakat is helyhez kötötte, megfosztotta szabadságjogaiktól s munkaerejüket nem a közjó, hanem a szovjet hadicélok érdekében használja fel. A kommunisták ördögi módszereire jellemző, hogy a kényszermunkások egy részének deportálását a háborús viszonyokra mért 1939:II. tc. 15o. szakaszával indokolták. De kényszermunkát végeznek az 1946:VII. tc., a "demokratikus államrend" védelmére hozott törvény alapján elítéltek s kényszermunka a sorsuk a tervgazdálkodás védelméről szóló 1950/4. számú törvényerejű rendelet, valamint a 3.781/II/1952. számú titkos belügyminiszteri rendelet áldozatainak is. A Magyar Nemzeti Bizottmány memoranduma adatait magyarországi menekültek hiteles tanuvallomásai igazolják.

A Magyar Nemzeti Bizottmány memoranduma a tételes "törvények" és "rendeletek" alapján kényszermunkára ítélték számát 151. 100-ra teszi. Közöttük legnagyobb csoport az a 75. 000 deportált, akiket főként 1951. nyarán hurcoltak el budapesti otthonaikból. De itt szerepel az internáló-táborok legalább 44. 000 főnyi lakója is, valamint az a 2000 pap, szerzetes, apáca, akikkel szintén kényszermunkát végeztet a kommunista rendszer. Külön főcsoportban taglalja a Magyar Nemzeti Bizottmány memoranduma annak a 180. 000 magyarnak a sorsát, akik a Szovjetunióban végeznek kényszermunkát [60. 000

hadifogoly, 40.000 polgári deportált és 80.000 magyar, akiket a szomszéd országokból deportáltak a Szovjetunióba]. A kényszermunkát végzők nagyobb, tágabb csoportja az ipari üzemek, a kolhozok és szovhozok "dolgozóiból" áll. A memorandum szerint kényszermunkásnak tekintendő a magyar ipari munkások egymilliós tömege, mert szabadságjogaiktól megfosztva dolgoznak a szovjet háborús termelés szolgálatában. Ugyanez a helyzet a kolhozokban és szovhozokban is, ahol 1,063,000 lélek végez kényszermunkát. Ebben a csoportban már szerepelnek azok a fiatalok is, akiket a 3.781/11/1952. számú titkos belügyminiszteri rendelet alapján vittek kényszermunkára, a kommunista rendszer gazdasági céljainak megvalósítása érdekében.

Végül, a memorandum felsorolja azokat a magyarországi községeket is, ahol eddigi tudásunk szerint kényszermunka-telepek vagy táborok működnek. Számuk összesen körülbelül nyolcvan. Legnagyobb arányban Hajdú, valamint Pest-Pilis-Solt-Kiskún megyében található [14-14], Borsod megyében 7, Fejér megyében és Békésben 5-5 a kényszermunka-táborok száma. A többi kényszermunka-tábor megoszlik a többi keleti vármegyében. De elszórva található Zalában, Sopronban, Komárom-Esztergom megyében is.

Befejező részében a Magyar Nemzeti Bizottmány memorandumja újra hangoztatja, hogy a kommunisták kényszermunka-rendszere genocidium, nemzetirtás. Ennek a figyelembevételével kell ítéletet alkotnia róla a szabad világnak.

New York, 1952. évi október hó

A MAGYAR NEMZETI BIZOTTMÁNY MEMORANDUMA AZ UNO KÉNYSZERMUNKÁT KIVIZSGÁLÓ BIZOTTSÁGA ELŐTT.

A Magyar Nemzeti Bizottmány képviselői most nyújtották át a magyarországi kommunista kényszermunka-rendszerről készült angol nyelvű memorandumát az UNO kényszermunkát kivizsgáló albizottságának. Ezzel újabb fontos lépés történt az akcióban, amelynek célja, hogy bebizonyítsa: a szovjet-kommunista rendszer tömeges kényszermunka alkalmazásával nemzetirtást végez a vasfüggöny mögötti országokban.

A Magyar Nemzeti Bizottság 76 oldalas memoranduma, amely Dr. Varga László munkája, részletesen feltárja a nemzetközi vizsgálóbizottság előtt a magyarországi kommunista kényszermunka-rendszer eredetét és természetét. A magyarországi kommunisták a társadalom szerintük nemkívánatos elemeit, sőt egész osztályait is kényszermunkára ítélik, hogy kihalásukat sietessék. Ugyanakkor az ipari termelés, a háborús felkészülés fokozására is igénybe veszik a kényszermunkások százezreit. Ma már nem csak azok tekinthetők kényszermunkásoknak, akiket tételes "törvények", vagy rendeletek alapján ítélték el, hanem kényszermunkásoknak tekinthetők az ipari üzemek, kolhozok, szovhozok "dolgozói" is. A kommunista rendszer ugyanis ez utóbbiakat is helyhez kötötte, megfosztotta szabadságjogaitól, s munkaerejüket nem a közjó, hanem a szovjet hadicélok érdekében használja fel. A kommunisták ördögi módszereire jellemző, hogy a kényszermunkások egy részének deportálását a háborús viszonyokra mért 1939.II.tc.15o, szakaszával indokolták. De kényszermunkát végeznek az 1946.VII.tc., a "demokratikus államrend" védelmére hozott törvény alapján elítéltek, s kényszermunka a sorsuk a tervgazdálkodás védelméről szóló 195o/4. számú törvényerejű rendelet, valamint a 3.781/II/1952. számú titkos belügyminiszteri rendelet áldozatainak is. A Magyar Nemzeti Bizottmány memoranduma adatait magyarországi menekültek hiteles tanúvallomásai igazolják.

A Magyar Nemzeti Bizottmány memoranduma a tételes "törvények" és "rendeletek" alapján kényszermunkára ítélték számát 151.000-re teszi. Közöttük legnagyobb csoport az a 75.000 deportált, akiket főként 1951 nyarán hurcoltak el budapesti otthonaikból. De itt szerepel az internáló-táborok legalább 44.000 főnyi lakója is, valamint az a 2000 pap, szerzetes, apáca, akikkel szintén kényszermunkát végeztet a kommunista rendszer. Külön főcsoportban taglalja a Magyar Nemzeti Bizottság memoranduma annak a 180.000 magyarnak a sorsát, akik a Szovjetunióban végeznek kényszermunkát (60.000 hadifogoly, 40.000 polgári deportált és 80.000 magyar, akiket a szomszéd országokból deportáltak a Szovjetunióba). A kényszermunkát végzők nagyobb, tágabb csoportja az ipari üzemek, a kolhozok és szovhozok "dolgozóiból" áll. A memorandum szerint kényszermunkásnak tekintendő a magyar ipari munkások több milliós tömege, mert szabadságjogaiktól megfosztva dolgoznak a szovjet háborús termelés szolgálatában. Ugyanez a helyzet a kolhozokban és szovhozokban is, ahol 1.063.000 lélek végez kényszermunkát. Ebben a csoportban már szerepelnek azok a fiatalok is, akiket a 3.781/II/1952 számos titkos belügyminiszteri rendelet alapján vittek kényszermunkára, a kommunista rendszer gazdasági céljainak megvalósítása érdekében.

Végül, a memorandum, felsorolja azokat a magyarországi községeket is, ahol eddigi tudomásunk szerint kényszermunka-telepek vagy táborok működnek. Számuk összesen körülbelül nyolcvan. Legnagyobb arányban Hajdú, valamint Pest-Pilis-Solt-Kiskún megyékben található (14-14), Borsod megyében 7, Fejér megyében és Békésben 5-5 a kényszermunka-táborok száma. A többi kényszermunka-tábor megoszlik a többi keleti vármegyében. De elszórva található Zalában, Sopronban, Komárom-Esztergom megyében is.

Befejező részében a Magyar Nemzeti Bizottmány memoranduma újra hangoztatja, hogy a kommunisták kényszermunka-rendszere genocidium, nemzetirtás. Ennek a figyelembevételével kell ítéletet alkotnia róla a szabad világnak.

New York, 1952. évi október hó.